

I

Tam tikras vietas prisiminsiu visą gyvenimą — Raudonąją aikštę, kurioje kaukė svilinantį vėjas, motinos miegamąjį prastojoje jo Aštuntosios Mylios kelio pusėje, neaprėpiamus parkus apie prašmatnius įtėvių namus, Mirties amfiteatru pavadintame griuvėsių ansamblyje manęs lūkuriuojantį žudiką.

Tačiau kambarys Niujorko daugiaaukštyje be lifto įsirėžęs į atmintį kaip niekas kitas — nudrengtos užuolaidos, pigūs baldai, ledu ir kitais pramoginiais kvaišalais užverstas stalas. Greta lovos guli rankinė, juodos apatinės kelnaitės platumo sulig tarpdančių siūlu ir „Jimmy Choo“ bateliai su šešių colių aukščio kulniukais. Jie nesiderina prie aplinkos, kaip ir apavo savininkė. Toji nuoga — veidu žemyn ir perpjauta gerkle plūduriuoja vonioje, pilnoje sieros rūgšties, bet kokiam prekybos centre parduodamame kanalizacijos valiklyje aptinkamo aktyviojo ingrediento.

Grindys nusėtos tuziniais ištuštintų „DrainBomb“ valiklio butelių. Niekieno nepastebėtas, pamažu visus peržvelgiu. Ant kiekvieno tebėra etiketė su kaina, ir aš matau, kad vengdamas įtarimų žudikas juos įsigijo skirtingose parduotuvėse. Kaip nuolat sakydavau, kruopščiu planavimu sunku nesižavėti.

Visur tyro chaosas ir kurtinantis triukšmas — kaukia policijos radijo stotelės, rėksmingai prašo pagalbos koronerio asistentai, ašaras lieja kažkokia lotynų amerikietė. Net jeigu auka tampa su niekuo nebendruojantis vienišius, šalia jo, regis, nuolat kas nors rauda.

Jauna moteris vonioje neatpažįstama — tris dienas mirko rūgštyje, kuri su naikino veido bruožus. Toks ir buvo planas, kaip spėjau — kad ir kas ją sudorojo, nusikaltėlis telefono knygomis prislėgė lavono rankas. Rūgštis ištirpdė ne vien pirštų atspaudus, bet ir kone visą delnakaulio struktūrą. Jeigu kriminalistikos ekspertams iš Niujorko policijos departamento nepavyks pagal dantis išsiaiškinti, kas ši negyvėlė, jie kaip reikiant nusikamuos mėgindami atskleisti tapatybę.

Tokiose vietose apima jausmas, tarsi blogis vis dar prilipęs prie sienų, o panirus į apmąstymus galima nuklysti į keistas sritis. Beveidė mergina man priminė seną nuostabią Lenono ir Makartnio dainą apie Eleonorą Rigbi, nešiojančią kaukę, kurią paprastai slepia stiklainyje prie durų. Būtent taip mintyse įvardijau auką.

Nusikaltimo vietos tyrėjai tebeturi užtektinai darbo, bet nė vienas iš čia esančių neabejoja, kad Eleonora mirė mylėdamasi: čiuzinys perpus nuslydęs nuo lovos rėmo, patalynė sujaukta, naktinis staliukas aptaškytas rudais blunkančio arterinio kraujo purslais. Rimtai ligotų individų nuomone, žmogžudys įsiskverbė į auką ir tik tada jai perpjovė gerklę. Blogiausia, kad jie turbūt neklysta. Tiksliai neaišku, kaip ji mirė, tačiau ieškantys prošvaistės gali pasiguosti bent viena prielaida: mergina nesuvokė, kas gresia, mažų mažiausiai iki paskutinio momento.

Tuo pasirūpino ledas, kristalinis metamfetaminas. Kirsdamas per smegenis narkotikas sužadina tokį galingą sekso potraukį ir euforiją, kad išgaruoja bet kokio pavojaus nuojauta. Didžiumos jo paveiktų žmonių galvose kirba vienintelė aiški mintis, kuri susijusi su noru rasti partnerį ir kruštis iki sąmonės netekimo.

Greta dviejų ištuštintų ledo folijų stovi flakonas, tarytum šampūno buteliukas iš viešbučio vonios kambario. Talpa nepaženklinta, užpildyta skaidriu skysčiu — GHB, gama-hidroksilbutano rūgštimi, kaip spėju. Pastaruoju laiku ji sparčiai plinta per atokias ir slaptas interneto kertes: didelės dozės keičia rohipnolį, kurį, siekdami apsvaiginti aukas, dažniausiai renkasi prievartautojai. GHB užtvindžiusi daugumą naktinių klubų: nuolatiniai jų lankytojai praryja rūgšties lašelį, kad nustelbtų ledo kurstomą paranoją. Negana to, ji pasižymi savitais šalutiniais poveikiais: slopina bet kokią drovimą ir, kai myliesi, smarkiau įaudrina. Be kitų vardų, gatvėse kvaišalai vadinami „lengvu grobiu“. Nusispirdama „Jimmy Choo“ aukštakulnius, atsikratydama trumpute juoda suknele, Eleonora, ko gero, niekuo nesiskyrė nuo Liepos 4-ąją iššautos fejerverkų raketos.

Prasispraudžiu pro grūstį žmonių, — nė vienam anksčiau neteko su mani mi susidurti, esu nepažįstamasis, ant peties užsimetęs brangų švarką, slegiamas sunkios praeities naštos, — ir stabteliu prie lovos. Atsiribojau nuo šurmulio, įsivaizduoju nuogą jauną moterį, apžergusią jį it žirgą. Dvidešimties su viršum metų, nuostabaus stoto mergina, kaip suprantu, nugrimzdusi į malonumus — narkotikų kokteilio verpete artinasi link pribloškiamo orgazmo, metamfetaminas įkaitina jos kūną, stambios krūtys svyra žemyn, organizmą perlieja aistra ir cheminės medžiagos, dėl kurių žaibiškai greitėja pulsas ir alsavimas, ji kvėpuoja su protrūkais, godžiai rydama orą, tarsi sąmonę įgavusiu drėgnu liežuviu apačioje uoliai ieško partnerio lūpų. Nūdien seksas skirtas ne lepūnėliams.

Neoninės iškabos, spindinčios ant barų, kurie rikiuojasi anapus lango, be abejo, žvilgino gelsvai padažytas šįmet populiarios šukuosenos sruogeles ir „Pamerai“ naro laikrodį. Taip, čia ne originalas, bet klastotė geros kokybės. Pažįstu šią merginą. Kaip ir mes visi — tiksliau, žinome, kokiam porūšiui ji priklauso. Jas

regime Milane įrengtoje milžiniškoje naujoje „Prada“ parduotuvėje, lūkuriuojančias eilėje prie Soho naktinių klubų, sėdinčias madingose Montenio prospekto kavinėse ir gurkšnojančias latę su neriebiu pienu — jaunas moteris, kurios klaidingai įsitikinusios, kad „People“ žurnalas praneša naujienas, o japoniškas simbolis ant jų nugarų reiškia maišto ženklą.

Mano vaizduotė rodo, kaip žudiko ranka paliečia jos krūtį ir akmenėliais tviskantį spenelio žiedą. Pirštai jį griebia ir timplteli, pritraukdami moterį arčiau. Toji sušunka įkaitinta — pernelyg jautrus tapęs kiekvienas kūno lopinėlis, ir ypač speneliai. Bet neprieštarauja, nes įsivaizduoja, kad patinka savo partneriui, jeigu jis trokšta šiurkščių žaidimų. Galvūgalio lentai talžant sieną, ant jo apžargomis sėdinti mergina greičiausiai žvelgė į laukujes duris — užrakintas ir su pritaisyta grandinėle, suprantama. Vietiniame rajone tenka imtis bent jau tokių saugumo priemonių.

Ant užpakalinės sienos pritvirtinta evakuacijos plano diagrama — esame viešbutyje, bet tuo panašumai į „Ritz-Carlton“ ir baigiasi. „Eastside Inn“, kaip jis vadinasi, priglaudžia keliauninkus, žygeivius, psichus ir kitus, už nakvynę gebančius pakloti dvidešimt žalių. Galite čia gyventi, kiek tik norite — dieną, mėnesį, visą likusį gyvenimą, — tereikia pateikti du asmens liudijimus, vienas iš kurių privalo turėti nuotrauką.

Į 89-ąjį kambarį vyrukas atsikėlęs senokai — ant komodos matyti šešių alaus skardinių pakuotė, keturi puspilniai stipraus alkoholio buteliai ir pora pusryčių dribsnių dėžučių. Naktinį staliuką slegia grotuvas su keliomis kompaktinėmis plokštelėmis, ir aš prabėgomis jas peržiūriu. Bent tiek aišku, kad jo muzikinis skonis neblogas. Užtat spinta tuščia — išeidamas, palikdamas lavoną tirpti vonioje, jis, regis, prigriebė tikrai savo apdarus. Drabužinės gilumoje kėpso šiukšlės: nereikalingi laikraščiai, panaudota tarakonų naikinimo priemonės skardinė, kavos dėmėmis išmargintas sieninis kalendorius. Kilsteliu pastarąjį — visuose puslapiuose išspausdintos nespaltotos nuotraukos su senoviniais griuvėsiais, kaip, tarkim, Koliziejaus, vienos iš graikų šventyklų, naktį fotografuotos Celso bibliotekos. Labai meniškos. Bet jie neprirašyti, mėnesių dienos nepažymėtos jokiais susitikimais. Kalendorius, rodos, teatstojo padėklą kavos puodeliui, todėl metu jį šalin.

Nusigrėžiu ir nesąmoningai, grynai iš įpročio, delnu perbraukiu naktinį staliuką. Keista: jokių dulkių. Brūkšteliu per komodą, lovos galvūgalį ir grotuvą, bet rezultatai tokie patys — žudikas nušluostė visus paviršius ir taip ištrynė savo pirštų atspaudus. Už pastangas prizo negaus, tačiau kai ką užuodęs pakeliu pirštus prie nosies ir sumetu, kad aplinkybės drastiškai keičiasi. Į mano šnerves smelkiasi

silpnas kvapas, primenantis antiseptinį purškalą, kurį medikai pasitelkia intensyvosios terapijos skyriuose kovodami su infekcijomis. Ši priemonė ne vien naikina bakterijas, bet ir neutralizuoja DNR šaltinius — prakaitą, odą, plaukus. Ją paskleidęs kambaryje, apipurškęs kilimą ir sienas, nusikaltėlis užsitikrino, kad Niujorko policijos departamentui neprireiks vargintis ir čia gabenti kriminalistų ekspertų naudojamų siurblių.

Staiga aiškiai perprantu regįs anaiptol ne vadovėlinį, dėl pinigų, narkotikų ar lytinio pasitenkinimo pralieto kraujo atvejį. Žmogžudystė išties nepaprasta.

2

Ne visi žino, — ir, manau, ne visiems tai rūpi, — kad teismo ekspertizės moksluose svarbiausias dėsnis, Lokaro apsikeitimo principas, skelbia: „Pėdsaką palieka bet koks įstatymo pažeidėjo kontaktas su nusikaltimo vieta.“ Stovėdamas tuzino balsų apsuptyje spėliojau, ar profesoriumi Lokarui kada teko matyti ką nors panašaus į 89-ąjį kambarį — kad ir ką lietė žudikas, dabar tie dalykai skendi rūgšties pilnoje vonioje, jie kruopščiai nugremžti arba išmirkyti pramoniniu antiseptiku. Jis pašalino, esu tikras, kiekvieną savo ląstelę ar folikulą.

Prieš metus parašiau plačiam visuomenės ratui menkai girdėtą knygą apie šiuolaikinius bylos tyrimo metodus. „Naujų ribų“ skyriuje atskleidžiau vienintelį savo susidūrimą su antibakterinio purškalo panaudojimu — kai Čekijos respublikoje per aukščiausiu lygmeniu užsakytą žmogžudystę buvo nudėtas žvalgybos agentas. Anos bylos nagrinėjimas niekur neatvedė — ji neišnarpliota iki mūsų dienų. Nenučiuoju, kas čia gyveno, bet jis akivaizdžiai išmanė savo darbą, todėl nūnai dairausi su pagarba, kurios nusipelno 89-asis kambarys.

Šeimininkas pasirodė besąs ne itin tvarkingas, ir tarp kitų šiukšlių įžiūriu prie lovos nutrenktą tuščią picos dėžutę. Jau ruošiuisi ją peržengti, kai susigaudau, kad ant dėžės greičiausiai gulėjo peilis — lengvai pasiekiamas ranka, toks *įprastas*, jog būsima auka į jį nė neatkreipė dėmesio.

Įsivaizduoju Eleonorą ant lovos, po sujauktomis antklodėmis siekiančią jo šakumo. Ji bučiuoja vyruko pečius ir krūtinę, slenka žemyn. Galbūt jis numano, kas merginai knieti, gal ir ne: neskaitant kitų šalutinių poveikių, gama-hidroksilbutano rūgštis slopina žiaukčiojimo refleksą. Nėra jokios priežasties, kodėl žmogus negalėtų nuryti septynių, aštuonių ar net dešimties colių ilgio įnagį, todėl GHB lengviausia įsigyti gėjų saunose. Arba pornofilmų gamybos aikštelėse.

Mintyse matau, kaip jo rankos įsikimba į jauną moterį — jis bloškia Eleonorą ant nugaros ir atsiklaupia abipus jos krūtinės. Aukos įsitikinimu, taip įsitaisydamas vyrutis mėgina prisigretinti prie burnos, bet dešinioji jo ranka atsainiai nusvyra prie lovos šono. Pirštai nepastebimai randa picos dėžės viršų ir užčiuopia tai, ko ieško — peilis šaltas ir pigus, bet naujas, todėl pakankamai aštrus, kad tinkamai atliktų savo funkciją.

Iš užnugario sceną stebintis žiūrovas būtų pamatęs, kaip riečiasi jos nugarą, išgirdęs iš lūpų sprūstančią savotišką dejonę ir nusprendęs, kad jis įsiskverbė į Eleonoros burną. Bet nieko panašaus nenutiko. Nuo narkotikų blizgančias merginos akis perlieja baimė. Kairysis žudiko delnas tvirtai užčiaupia auką ir atkragina jos galvą taip atidengdamas kaklą. Moteris priešinasi, raitosi, bando į pagalbą pasitelkti rankas, bet kaip tik tokios reakcijos jis ir tikisi. Todėl, apžergęs krūtis, keliais prispaudžia jos bicepsus. Iš kur žinau? Ant vonioje plūduriuojančio kūno galima įžvelgti dvi mėlynės. Ji bejėgė. Jos akiratyje pasirodo dešinioji jo ranka — Eleonora mėgina surikti, purtosi it paklaikusi, stengiasi išsivaduoti. Dantyta picos peilio geležtė šasteli palei krūtį, link blyškios gerklės. Ir giliai perrėžia kaklą...

Naktinį staliuką aptaško raudoni purslai. Perpjaunama viena iš arterijų, palaikančių smegenų gyvybingumą, tad mirtis užklumpa bemat. Auka sukęžta gargaliuodama, plūsdama krauju. Sąmonės likučiai byloja, kad ji tapo savo nužudymo liudininke; ateina galas ir tam, kuo Eleonora buvo, ir visiems jos lūkesčiams. Štai kaip nusikaltėlis atliko darbą — į ją vis dėlto nesibrovė. Vėlgi ačiū Dievui bent už tai.

Žudikas eina pripildyti vonią rūgšties ir pakeliui nusivelka kruvinus baltus marškinius, kuriuos greičiausiai dėvėjo — tyrėjai po lavonu ką tik aptiko draiskanų ir peilį su keturių colių ilgio geležte bei juoda plastikine rankena, vieną iš milijonų, gaminamų kokioje nors engėjiškoje Kinijos įmonėje.

Nuo sąmonėje nušvitusių ryškių vaizdinių tebesvaigsta galva, todėl ne iš karto suvokiu, kad į mano petį įsikimba šiurkštūs pirštai. Tačiau vos tik juos pajuntu, nusikratau svetimos rankos ir užsimoju ją sulaužyti — deja, manęs nesiliauja persekioti ankstesnio gyvenimo atgarsiai. Išvystu nepažįstamą vyruką, kuris burbteli atsiprašymo žodžius keistai mane nužvelgdamas, akstindamas trauktis šalin. Jis vadovauja teismo ekspertams, — komandą sudaro trys vyrai ir moteris, — pasirengusiems ultravioletinėmis lempomis ir diazono druska ieškoti čiuzinį nusėjusių spermų dėmelių. Kol kas jie neišsiaiškino, kad patalpa permerkta antiseptiku, ir aš nieko nesakau — galbūt žudikas neapipurškė kokio nors lovos plotelio. Tuomet, turint omeny „Eastside Inn“ viešbučio klientūrą, jie užeitų keletą tūkstančių pėdsakų, išlikusių nuo anų laikų, kai kekšės mūvėdavo kojines.